

Destí Pintat

Caminava pel carrer de tornada al gueto, un mena de presó per a jueus tot i que ell ho considerava casa seva, de fet ho era, ja que quan hi sortia en determinades ocasions degut a la seva feina Varsòvia s'havia convertit en estranya, tot eren mirades de menyspreu, no envers ell sinó pel que feia a la religió jueva, tan respectable com tantes altres.

Tan aviat com va traspasar el mur, les parets anaven repletes de cartells anunciant que es necessitaven homes per a ser enviats a camps de treball, per suposat sense remunerar i tot aquell que s'oposés rebria un dur càstig. Va mirar a terra, la nit anterior havia plogut i estava mullat, no hi veia el seu reflex sinó la d'un home sense il·lusions, un home diferent del que havia sigut en un temps anterior i que ja no tornaria a ser, però no estava sol, tenia la pintura.

Va obrir la porta, era un pis no massa gran però suficient perquè hi visqués una persona. Un cop entraves podies distingir un estudi antic que havia estat una rellotgeria però que utilitzava per crear les seves obres, uns quadres basats en la desgràcia del poble jueu els darrers anys. Transmetien la tristesa pel tancament de les escoles, del hospitals... i de molts cafès de renom que ara sol podien anar persones que pertanyien a una classe social alta. Es va dirigir a preparar el sopar i després les maletes, l'endemà havia d'estar a la plaça del gueto abans del repicar de les campanes, no volia esbrinar el que passaria si no arribés puntual.

Tot estava preparat, volia assegurar-se que no es deixava res, tenia tot el necessari per sobreviure, el seu quadern, pinzells i material d'higiene personal. El tema de l'alimentació ja el tenia cobert, els havien promès pa i aigua durant la seva estança al camp de treball; tot seguit va tancar la porta, una porta que potser no tornaria a obrir.

El carrer estava atapeït, els vianants deambulaven amunt i avall tots plens de maletes i acompanyats de les seves respectives famílies acomiadant-se amb un “aviat ens tornarem a veure”, el lloc, sense especificar. Tot seguit, els van portar a l'estació, anirien amb vagonets fins a la seva destinació; cada apartat de la locomotora anava ple fins dalt, no tenien quasi aire per respirar i gairebé no entrava llum, cosa que li obstaculitzava dibuixar, finalment es va adormir.

En arribar, l'aspecte de l'exterior no era massa esperançador, vallat i amb dos edificis blancs que es distingien a l'horitzó. No li va donar temps d'analitzar el lloc, ràpidament els van fer baixar a cops de pal, havien de començar a fer feina, el primer encàrrec: fer forats a terra.

A l'hora de dormir és quan van veure l'estança en què residirien des d'aquell moment, el que més el va sorprendre a banda de les lliteres, és que no estaven sols sinó que entre ells hi havia més homes i nens, tots ells plens de cicatrius i ferides, un d'ells se'ls va aprovar advertint-los de què el segon dia seria el pitjor. Les SS cada vegada tindrien menys remordiments, ara sols els estaven preparant pel que havia de vindre. L'Edward no podia dormir i va decidir pintar, sempre s'havia caracteritzat per saber la fórmula de la barreja de color, el verb pintar no li agradava, preferia acaronar un pinzell. De sobte se n'adonà que tenia un nen no molt més gran d'uns 5 anys amb els ulls blaus mirant-lo. Com ell tampoc no trobava la son, va decidir retratar-lo i en acabar els dos es van dormir .

Al dia següent els SS van entrar, tenien una ordre de rapar el cabell a tots i després acompanyar-los a una instal·lació prop del camp per donar-los de menjar.

Una vegada sense cap cabell visible , caminaven a la seva pròxima destinació, un edifici tancat sense llums ni finestres. Els van posar dintre, sense excepcions. Al tancar la

porta, va veure per última vegada el sol, el sol donava la vida i ell passava a l'altre costat.

El que va començar essent un maltractament va acabar amb genocidi.

Sara Carrión Anaya

2n Premi 3r d'ESO